

ВПЛИВ АРАБСЬКОЇ ВЕСНИ НА ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СОЮЗ

**МАМЕДОВ Юсіф Ельман - аспірант, кафедра міжнародного права,
Київський інститут міжнародних відносин (Україна, Київ),**

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-23648438>

УДК 341

DOI 10.32782/NP.2022.2.25

Актуальність теми дослідження обґрунтовується різким збільшенням кількості мігрантів в останні два роки в Європейський Союз, країни якого не були готові до прийняття великої кількості людей. Основну частину мігрантів складають вихідці з країн, де відбулася, так звана «арабська весна». Міграційна криза провокує безліч особистих, соціальних, економічних і політичних проблем у країнах Європейського Союзу. Тому механізми подолання міграційної кризи гостро стоять на більшості зустрічей лідерів країн ЄС. Але для ефективного виходу з кризи необхідно розібратися в причинах і умовах цієї кризи.

Мега дослідження – визначити вплив подій «арабської весни» на міграційний криза в Європейському Союзі.

Джерельну базу нашого дослідження склали роботи авторів, чий публікації присвячені темі «Арабської весни», а також специфіці міграційної кризи в країнах Європейського Союзу. Серед них роботи Жумали Расула [1], Лаумулина Мурата [2] і Долгова Бориса [3], у яких аналізуються причини та передумови революційних подій у країнах Близького Сходу, які прийнято називати терміном «Арабська весна», а так само робота Іспайовий Алії [4], у якій автор аналізує підсумки цих революцій, Бобохов Раїмбек визначає місце ісламу після «Арабської весни» [5].

Аналізу міграційної кризи в Європі присвячені роботи Кравченко Людмили

[6] Каргалової Марини, Катерини Єгорова [7], Ві - 16 IX Міжнародна студентська конференція, р. Алмати талія Карюкова [8], Левинського Дениса, Малаєва Михайла, Федотової Олени [9].

Крім того, нами була використана Аналітична доповідь [10], про причини міграційної кризи, з якими зіткнулися країни Європи в 2014-2016 роках, її вплив на соціально-економічну ситуацію в Євросоюзі.

Дослідження проводилося в рамках концепції континентальної інтеграції Андре Маршала, який вважав, що інтеграція визначається через поняття «Солідарного простору», солідарність якого відчувається і усвідомлюється всіма елементами цілого [11, с. 97]. Таким чином, ми виходимо з того, що в рамках Європейського Союзу існує єдиний інтеграційний простір, в основі якого лежать спільні цінності, сформовані на принципі солідарності. Ця теорія є актуальною для нашого дослідження, оскільки країни – члени Європейського Союзу узгоджують свою зовнішню політику один з одним, а також виробляють і координують спільну політику щодо мігрантів.

Сценарій арабської весни на прикладі Сирії і Тунісу.

Наскільки позитивними були наслідки «арабської весни»? Були вирішені основні проблеми населення? Для того щоб відповісти на ці питання, проаналізуємо ситуацію напередодні революцій 2011 р. в Тунісі, Сирії і по завершенні революції.

Туніс – ця перша країна, яка була охоплена революційним рухом. Туніс до початку революції – світська країна, з високим рівнем освіти, з гендерною рівністю. Лаумулін Мурат у своїй роботі «Арабська весна» 2011 року: соціально-політичні зміни на Арабському Сході і їх міжнародні наслідки» зазначає, що «економіка цієї країни непогано розвивалася і була націлена на співпрацю з Євросоюзом. Туніс не був однією з бідних держав Північної Африки. Більше того, до недавнього часу ця країна була визнаним лідером за темпами модернізації в ісламському світі. ВВП на душу населення був одним з найвищих серед арабських країн. Завдяки стабільності в країні і схожості з європейською культурою, Туніс до недавнього часу вважався раєм для туристів» [2, с. 23].

Однак, незважаючи на позитивні чинники в розвитку країни, існували невирішені проблеми. Лаумулін Мурат у названій вище роботі зазначає, що «Бен Алі за 23 роки авторитарного правління не зміг впоратися з безробіттям. У 2008-2009 роках проблема з безробіттям посилилася сильніше за фінансово-економічної кризи, а також через обмеження на імміграцію тунісців у країни Європи. За роки правління Бен Алі покращилася економічна інфраструктура, завдяки цим удосконаленням стали доступнішими охорона здоров'я та освіта» [2, с. 24]. Наслідком цих змін стало поява нових груп населення, які не отримали ніяких переваг. Наприклад, вища освіта не була гарантом успішного працевлаштування, та й загалом, лише в деяких випадках допомагало знайти хоч яку-небудь роботу, тому багатьом дипломованим фахівцям доводилося просто виживати.

Явний і відвертий розквіт корупції – ще одна відмінна риса правління Бен Алі. Сім'я другої дружини президента – династія Трабелси – захопила найвигідніші частки у банківському секторі, сфері нерухомості, торгівлі, туристичному бізнесі та інших галузях.

Самогубство торговця фруктами стало останньою краплею, яка переповнила чашу терпіння. Мухаммед Буазізі – безробітний випускник університету – спробував заро-

бити на життя, торгуючи з візка овочами і фруктами. Поліція відібрала товар і обрадила. Його спроби поскаржитися владі не увінчалися успіхом. Доведений до відчаю, він вершив самоспалення. Така страшна смерть підірвала туніське суспільство. Тисячі, а потім десятки тисяч вийшли на вулиці, протестуючи проти нелюдського режиму, гноблення, безробіття, корупції, диктатури президента і його клану.

Іспаєва Алія у своїй роботі «Підсумки арабської весни» висловлює точку зору: «Підсумками цієї революції є: повалення режиму Бен Алі, зміщення туніського керівництва, розпуск правлячої партії, до влади прийшла опозиція» [4, ст. 188].

Варто відзначити, що революція привела до позитивних зрушень, оскільки були обрані президент і парламент, у країні мирно уживаються помірні ісламістська і світські партії, які готові до діалогу та конструктивної співпраці. У сьогоднішньому Тунісі є свобода слова, реальна опозиція, міжпартійна боротьба. Однак міжпартійна боротьба триває. Більше того, соціально-економічне становище населення після «арабської весни» не покращилося. В окремих центральних і традиційно менш розвинених південних районах Тунісу частка безробітних сягає третини населення, що в два рази перевищує середній показник безробіття по країні. Спостерігається спад у таких життєво важливих сферах економіки, як туризм і сільське господарство. Саме тому багато тунісців були розчаровані помірними політичними досягненнями на тлі погіршення економічної ситуації. Головні проблеми Тунісу: корупція і безробіття не були вирішені.

На цьому тлі розвитку подій спостерігається активна міграція в Європу, а інші, особливо представники сільських регіонів, влилися в ряди терористичного угруповання «Ісламська держава».

У Сирії до початку революцій у 2011 році також були внутрішні проблеми, але соціально-економічна ситуація в Сирії відрізняється в кращий бік у порівнянні з Тунісом та Єгиптом, де мала місце системна криза. У Сирії так само, як і в багатьох країнах Близького Сходу, рівень безробіття був

досить високий, однак у порівнянні з Тунісом і Єгиптом, рівень безробіття нижчий. У Сирії до того ж набагато нижча, ніж в Тунісі і особливо в Єгипті, відсоток безробітних дипломованих фахівців. Боргів Борис у своїй статті «Сирійська криза і «Арабська весна» зазначає: досить «високий освітній рівень сирійського суспільства – відсоток грамотних серед осіб, старших: 15 років, досягає 86% (для чоловіків) і 73,6% (для жінок). Тривалість життя складає 70 років. Інфляція коливається в межах 2%» [3].

Таким чином, ситуацію в Сирії не можна визначити як внутрішній соціально-економічний та політичний криза.

У 2000 році в Сирії до влади прийшов Башар Асад. Громадськість вбачала в ньому потенційного реформатора, але в перші роки правління життя в країні не змінювалося. У 2005 році Асад пообіцяв провести довгоочікувані реформи, але в підсумку обмежився звичайними кадровими перетасовками. Ігнорування соціально-економічних проблем населення, жорстка диктатура призвели до того, що в 2011 році хвиля революцій захлиснула і Сирію. Башар Асад повторює помилки Мубарака і Бен Алі: 1) переоцінка власних сил і лояльності соціуму; 2) придушення перших протестів силою, не розбираючись в суті проблеми; 3) чергові обіцянки проведення реформ і відставка винних чиновників; 4) підключення армії на придушення страйків. Ці методи не були ефективні, ситуація продовжувала загострюватися, зіткнення сторін ставали ще більш запеклими. Расул Жумали у своїй роботі «Арабський пасьянс» підкреслює, «поступову зміну гасел повсталих: якщо до квітня протестуючі вимагали демократичних реформ, посилення боротьби з корупцією та скасування майже півстолітнього надзвичайного стану, то тепер вони наполягали на відхід Асада» [1, с. 467].

Расул Жумали у названій вище роботі говорить про те, що «диктаторський режим Башара Асада виявився більш стійким, тому повстання народу проти тирана у випадку з Сирією переросло в затяжну і повномасштабну громадянську війну» [1, с. 463]. Як наслідок цього конфлікту можна виді-

лити величезну хвилю мігрантів з Сирії в Європейський Союз.

Аналізуючи вищенаведені приклади, стає очевидним, що «арабська весна» не тільки не сприяла вирішенню соціально-економічних і політичних проблем у країнах Північної Африки і Близького Сходу, але й погіршила становище населення, порушила стабільність і баланс сил у цьому регіоні. Наслідок – величезна кількість мігрантів з цього регіону. Люди, які втратили всяку надію на поліпшення якості життя, втомлені від війни і невідомості, біжать в благополучні та стабільні країни Європейського Союзу.

Сутність «Арабської весни» Авторитарний режим в окремих країнах арабського світу сприяв зосередженню виконавчої, законодавчої і судової влади у руках диктаторів. Відсутність опозиції – ще одна особливість в окремих країнах арабського світу. Завдяки цьому Бен Алі, Мубарак, Каддафі і інші були впевнені в непорушності своїх режимів, про свою незамінність. У суспільстві назрівало невдоволення, недовіра до органів влади з кожним днем зростала. Арабські диктатори не зуміли вчасно виявити і зупинити катаклізми, які назрівають у суспільстві. Расул Жумали у своїй книзі «Арабський пасьянс» зазначає, що «найбільша омана Мубарака, Бен Алі і Каддафі та інших арабських диктаторів – віра в єдність, міць і відданість створеного ними державно-репресивного апарату, який насправді поступово самознищувався, без належної довіри і поваги, народу і зарубіжних партнерів» [1, с. 460].

Передумовами революцій в арабських країнах стали економічні і соціальні проблеми, з якими політична влада була не здатна впоратися, а в багатьох країнах навіть не звертала ніякої уваги на проблеми населення і не робила заходи по поліпшенню якості життя населення. Коли невдоволення досягло граничного рівня, люди почали протестні рухи з надією на поліпшення соціально-економічного становища. Корупція, безробіття, злидні, економічна стагнація, соціальне розшарування – основні причини революції в арабських країнах. У статті «Арабська весна – причи-

ни і наслідки для регіону Близький Схід» зазначається, що «Арабська весна» – це рідкісний і унікальний випадок масової революційної хвилі» [12]. Революція бере свій початок у Тунісі, а потім поширюється з неймовірною швидкістю на інші арабські країни за принципом доміно. Зрештою, було порушено більшість країн арабського світу.

Сутністю «арабської весни» є повалення чинної влади і встановлення влади опозиції.

У країнах, у яких відбулися революції, були незадоволені чинною владою. Невдоволення чинною владою, є закономірною реакцією на ігнорування соціально-економічних проблем населення і стагнації. Спостерігалися явні недоліки авторитарних режимів в економічному і соціальному розвитку. Лідери країн Близького Сходу і Північної Африки забороняли опозиційні партії, не допускали критики уряду. Однак держава не може існувати без опозиції. І в разі придушення опозиції вони діють нелегально. Діяльність опозиції, як правило, стримує неправомірні дії державної влади. У результаті революцій «арабської весни» спостерігається насильницьке зміщення влади опозицією. У всіх випадках опозиція діяла не самостійно, а за фінансової та політичної підтримки ззовні.

Зміщення влади опозицією проходить по одному і тому ж сценарію. Лідери арабських країн здійснюють одні і ті ж помилки. Але якщо в одних «хвиля демократизації» призвела до зміни політичних режимів, наприклад, Туніс, Єгипет, Лівія, то в інших досі спостерігається протистояння чинного й опозиційного режимів. Наприклад, Сирія і Бахрейн.

Країни Європейського Союзу – це не випадковий вибір Мігранти знають, що більшість країн Європейського Союзу є високорозвиненими. Більше того, багато країн Європейського Союзу дають хороші посібники на життя. Мігрантам немає сенсу їхати в інші країни Африки або, наприклад, Близького Сходу, де в більшості випадків є ті ж самі невирішені проблеми. Розглянемо, які соціальні посібники дають деякі країни Європейського Союзу:

1) У Болгарії після схвалення заяви, біженці отримують дозвіл на роботу і ті ж права, що і болгари, за винятком голосування та військової служби. Таким чином, у Болгарії мігранти отримують можливість нарешті знайти роботу, що дуже важливо для них.

2) На Мальті вони отримують житло протягом 18 місяців (розміщуються в спеціальних центрах) та харчування, крім цього мігрантам виплачують 130 євро в місяць.

3) У Нідерландах особи, що шукають притулок, розміщуються у фінансованих державою центрах прийому. Кожен дорослий отримує тижневик - слухна допомогу від 20 до 45 євро на продукти харчування і 13 євро на інші витрати. Мігрантам надається робоче місце в центрі прийому, також вони можуть працювати за межами центру 24 тижні на рік.

4) Після отримання в Данії статусу біженця мігранти отримують близько половини державного щомісячної допомоги по безробіттю. До мігрантів можуть приєднатися родичі. Мають право на працевлаштування.

5) Найсприятливішою державою для проживання є Німеччина. Безкоштовне харчування у центрах прийому + 143 євро в місяць, після трьох місяців допомога збільшується до 216 євро на місяць. Біженці також отримують до 92 євро за дитини в залежності від віку.

Таким чином, деякі країни Європейського Союзу вирішують, по суті, проблеми мігрантів, з якими їх уряду впоратися не в змозі. Більше того, багато країн Європейського Союзу продовжують м'яку політику стосовно мігрантів. Людмила Кравченко в статті «Міграційний криза в Європі» зазначає, що «найвищий про - цент схвалення заявок на отримання статусу біженця звернулися продемонстрували Болгарія (91% за даними 4-ого кварталу 2015 року), Мальта (91%), Нідерланди (86%), Данія (77%), Кіпр (76%) і Німеччина (72%). У Франції та Великобританії ці показники значно нижчі і становлять відповідно 28% і 37%» [6].

Підводячи підсумки вищесказаного, стає очевидним, що основними причинами вибору країн Європейського Союзу є

можливість працевлаштування, отримання житла і вигідних соціальних допомог, стабільна і мирна ситуація в регіоні; розвинена економіка; можливість легалізуватися, у деяких країнах таку можливість мають і члени сім'ї. Крім цього, існують різні програми для мігрантів; терпимість по відношенню до релігії, повагу до національних традицій і звичаїв. Тільки в розвинених країнах Європейського Союзу мігранти мають відмінну можливість вирішити соціальні та економічні проблеми, які лідери країн Північної Африки і Близького Сходу не можуть вирішити протягом тривалого часу.

Прояв міграційної кризи в Європейському Союзі Кількість людей, мігруючих з однієї країни в іншу, з кожним днем тільки збільшується. Виділяють дві групи мігрантів: добровільні і вимушені мігранти. Добровільні мігранти шукають кращі умови життя, наприклад, більш цікаву роботу чи вигідні умови для відкриття приватного бізнесу. Вимушені мігранти покидають батьківщину з причини етнічних, релігійних і військових конфліктів. Тому для вимушених мігрантів переїзд виявляється хворобливим, внаслідок цього адаптація супроводжується безліччю економічних, соціальних і психологічних проблем.

Каргалова і Єгорова в книзі «Соціальний вимір європейської інтеграції» відзначають, що «саме найбільш ущемлені соціальні групи і служать живильним середовищем для екстремізму, етнічних і релігійних конфліктів, тероризму, наркотрафіку» [7, с. 18].

У Європейському Союзі вимушені мігранти становлять найбільш ущемлену соціальну групу. Соціально-культурні зміни – це найгостріша проблема для мігрантів.

У цьому випадку варто враховувати коласальні відмінності між ісламською та європейською культурами. У Європі поширена політика мультикультуралізму, яка передбачає визнання культурного різноманіття. Проте в країнах Європейського Союзу виявлено ряд серйозних недоліків цієї політики. У 2016 році в багатьох країнах Європи були скасовані новорічні феєрверки, більше того в деяких країнах відмовилися і від традиційного символу Різдва – ялинки.

Саме так, на думку Віталія Карюкова, автора статті «Мігранти забороняють Новий рік в Європі», «проявляються набрали чинності, європейські мультикультуралізм і толерантність» [8].

Ще однією проблемою є соціальна незабезпеченість мігрантів. У багатьох країнах Європейського Союзу прийняті різні програми із соціального забезпечення мігрантів. Але тут слід враховувати, що мігранти змушені чекати довгий час для підтвердження свого статусу, а поки вони знаходяться в стадії очікування, не можуть розраховувати на соціальну допомогу держави. Більшість мігрантів крім цього, відчувають великі труднощі з працевлаштуванням. Головна причина – найчастіше незнання мови. Таким чином, багато мігрантів переступають межу закону, для того щоб вижити. Це погіршує криміногенну обстановку в регіоні.

До проблем також можна віднести слабо поставлену роботу медичних служб, не проблема правової інформованості громадян. Усі ці фактори призводять до важкого психологічного стану мігрантів, які виявляються «у пастці» й позбавлені багатьох прав і привілеїв, якими користуються корінні жителі. Людина в пригніченому психологічному стані вороже настроєна проти навколишньої культури, – легка приманка для вербування як терориста. Багато терористів навмисно приїжджають у країни Європейського Союзу з підробними сирійськими паспортами.

Узагальнюючи вищесказане, стає очевидним, що в Європейському Союзі міграційна криза протікає у важкій формі, проваючи безліч різних проблем. Головними проблемами є зіткнення цивілізацій, наростання терористичної загрози.

«Арабська весна» – причина міграційної кризи в Європейському Союзі. Після революційних подій «Арабської весни» проблеми населення країн Близького Сходу і Північної Африки посилюються. Головною метою мігрантів стало поліпшення свого соціально-економічного становища. Країни Європейського Союзу в соціальному, економічному, політичному аспектах є найбільш розвиненими, порівняно з країнами

інших регіонів, до того ж дістатися до них набагато зручніше і простіше.

Старший науковий співробітник Центру цивілізаційних і регіональних досліджень Інституту Африки РАН, Бобохонов Раїмбек, у своїй статті: «Роль та перспективи радикального ісламу після «Арабської весни»» говорить про те, що «у ході «арабської весни» на політичній сцені активізувалися переважно ісламісти двох типів: помірно-радикальні і крайні радикальні. Помірно – радикальні: в Єгипті і Сирії – «Брати-мусульмани», які в Ємені називаються «Аль-Іслах» («Реформа»), в Йорданії – «Організація ісламської дії» (Муназама аль-амаль аль-ісламі), в Тунісі – «Ан Нахда» («Відродження»), у секторі Газа – ХАМАС і т. д. Помірними «Брати-мусульмани» можуть вважатися порівняно з більш радикальними салафітами. До арабської весни вага, роль і значення останніх у політичному житті арабського світу цілеспрямовано знижались правлячими групами. Вкрай – радикальні: «Ат-Такфірваль-Хіджра» («Звинувачення в невірстві і хіджра»), «Ісламський джамаат» (Аль-Джамаат а аль-ісламія), «Джихад» (Аль-Джихад, егип. Аль-Гихад), «Ан-Нур» («Світло») та ін» [5].

Варто зазначити, що саме після повалення правлячих угруповань у ході подій «арабської весни» до влади у багатьох країнах прийшли представники релігійних партій. І їх політика пригнічує будь-які демократичні принципи, замінюючи їх нормами шаріату.

Наприклад, Лівія Каддафі була процвітаючою, світською державою. Жінки знаходилися на рівних правах з чоловіками. Вони мали право здобувати вищу освіту і працювати. А після повалення режиму Каддафі жінкам стали насаджувати норми шаріату, багатьох з них продають як наречених бойовикам ІГІЛ. Ще одним ураженим соціальним шаром є християни. Американський фахівець з вивчення Середнього Сходу Раймонд Ібрагім у своїй статті «У Лівії після «арабської весни» безжально вбивають християн» наводить такі дані: «У лютому 2014 року, коли «Ансараш-Шарія» запропонували нагороду жителям Бенгазі,

які допоможуть впіймати і страти місцевих християн-коптів, «невідомі озброєні люди» силою вивели зі своїх будинків сімох християн, вивезли їх у пустелю і розстріляли приблизно в 35 кілометрах від міста».

Висновки. Криза біженців швидко поширилася на європейський континент, і вона все ще бродить. Враховуючи національні умови та інтереси кожної країни, європейським країнам усе ще потрібно подолати багато перешкод для досягнення ефективної співпраці, включаючи розумне визначення частки біженців, яку повинна нести кожна країна, та ефективну відповідь націоналістичним політичним партіям та рухам, які мають різні думки щодо питання прийому біженців та імміграції.

Отже, виклик ЄС полягає не просто у прикордонному контролі, а в тому, що ЄС повинен мати комплексну імміграційну політику для вирішення змін у безпековій ситуації в Середземномор'ї.

Підводячи підсумки вищесказаного, стає очевидним, що радикалізована частина ісламського суспільства проводить антидемократичну політику, у результаті якої порушуються права і свободи населення країн Близького Сходу та Північної Африки. Країни Європейського Союзу є найбільш демократичними, тому люди мігрують туди від війни, соціально-економічних проблем і політичної нестабільності. Основні причини міграції саме в Європейський Союз – близькість, зручність маршрутів пересування і наявність різноманітних програм по прийому і облаштування мігрантів.

Література

1. Жумалы Р. Арабський пасьянс – КІСІ, 2016. – 508 с.
2. Лаумулин М. «Арабська весна» 2011 року: соціально – політичні зміни на Арабському Сході і їх міжнародні наслідки — КІБІ, 2011. – 236 с.
3. Боргів Б. Сирійський криза і «арабська весна» // http://www.perspektivy.info/book/sirijskij_krizis_i_arabskaja_vesna_2012-03-01.htm (був доступний 26 березня 2017 року)
4. Испаева А. Підсумки «арабської весни» // «Сталий розвиток Центральної Азії» Вісник: Науковий журнал Німецького

Університету, 11 лютого 2014 р./Упоряд.- Б. Лохманн – Алмати, 2014. – 185 с.

5. Бобохонов Р. Роль і перспективи радикального ісламу після «арабської весни» // <http://www.centrasia.ru/newsA.php?st=1378474380>

6. Кравченко Л. Міграційний криза в Європі // <http://geo-politica.info/migratsionnyu-krizis-v-evrope.html>

7. Каргалова М., Єгорова Е. Соціальний вимір Європейської інтеграції – Москва: Аксіом, 2010. – 288 с.

8. Карюков Ст. Мігранти забороняють в Європі Новий рік // <http://svpressa.ru/world/article/139610/>

9. Левинський Д., Малаєв М., Федотова Е. Як європейці сприймають міграційну кризу // <http://kommersant.ru/doc/3063504>

10. Арбатова Н., Кокеева А. ЄС перед викликом міграційного кризи. Позиції європейських країн // http://www.imemo.ru/files/File/ru/publ/2016/2016_010.pdf

11. Marchal A. L. *Europesolidarie*. Vol. 1-2 Paris, 1964-1970. Vol.1.P.192. Цит. За: «Чорних І. А. Теорії інтеграції: техніка інтерактивного навчання. – Москва, 2004. – 116 с.

12. Арабська весна – причини і наслідки для регіону Близький Схід // <https://repetitora.com/arabskaya-vesna-prichiny-i-posledstviya-dlya-regiona-blizhnij-vostok>

SUMMARY

A huge amount of series of loosely related group of protests that led to changes in government in countries such as Morocco, Iraq, Algeria, Libya etc. was called - The Arab Spring. However, not all of them were considered successful, despite the popular support. The final task and the main reason was to increase in democracy and freedom, the period following the Arab Spring was marked by increased instability and oppression. Despite the fact that the Arab Spring Protests were divided by geographic constraints and differing objectives, they all began with a single act of defiance.

During the protests in Tunisia ultimately led to some improvements in the country regarding human rights, not all nations that had similar uprisings witnesses such changes coming forth by the spring of 2011.

In Egypt - the early gains made from the ouster of President Hosni Mubarak were reversed following a coup led by defense minister Abdel Fattah el-Sisi who has remained in power since 2013.

In Libya – Colonel Muammar Qaddafi was overthrown in October 2011 during the worst face of the civil war. In the ensuing conflict he was captured and violently executed by opposition fighters.

In Syria - similarly, the civil war that began in the aftermath of the Arab Spring lasted for several years, forcing many to leave the country to seek refuge in Turkey, Greece and throughout Western Europe.

In addition, the ongoing civil war in Yemen can also be traced to the Arab Spring. The country's infrastructure has suffered significant damage, and the conflict has devolved into tribal warfare.